

faar man Indtrykket af at være inde paa et Lovgivningsarbejde, der er meget vanskeligt. Jeg tror, at en af Grundene til, at det er saa vanskeligt at faa gennemført Loven, er den, at den vistnok er for omfattende og gaar for meget i Detailler. Jeg skal for mit Vedkommende særlig indrømme, at jeg hverken har Sagkundskab eller saglig Indsigt nok til at kunne udtale mig bestemt om, hvorvidt en Fredningsbestemmelse absolut er den rigtige, om den Størrelse af Fisk, der maa ilandbringes, som nu indføres i Lovforslaget, absolut er den heldige, og jeg tror, at jeg i den Henseende ikke danner nogen Undtagelse fra Regelen, men at det snarere er Regelen, og at det at være kendt paa disse specielle Omraader er en Undtagelse indenfor det høje Ting. Naar det er saaledes, ere vi let udsatte for et lignende Tilfælde med det foreliggende Lovforslag som med den nugældende Saltvandsfiskerilov af 1888: at der vedtages Bestemmelser i Loven, som Administrationen maa sætte ud af Kraft, fordi det er umuligt at lade dem staa ved Magt, og jeg finder, at den Slags Tilfælde ikke ere heldige og ikke højnende for Lovgivningsmagten i sin Helhed. Jeg tror derfor, at det vilde have været heldigst, om Loven var bleven indskrænket til kun i store almindelige Træk at angive, hvad der skulde være Ret indenfor vort Søterritorium, medens derimod de mere specielle detaillerede Bestemmelser om Fangsttid, Fangstredskaber og Størrelsen af Fisk, der maa ilandbringes, osv., bleve ordnede ved Vedtægter for de forskellige Vande, om man altsaa paa en Maade lod Selvstyret her træde ud i Livet og lod Fiskerne faa Lov til at vedtage de Regler, hvorefter Fiskeriet maa finde Sted, naturligvis under Landbrugsministeriets Sanktion. Jeg tror, at man ad den Vej ikke saa let vilde komme ind paa Fejltagelser, og hvis der endelig i saadanne Vedtægter skulde være kommet noget ind, som ikke var heldigt, vilde det være lettere at rette det; det vilde ikke være saa vanskeligt at faa saadanne Vedtægter forandrede, som det er nu at skulle sætte hele Lovgivningsmaskineriet i Gang for at forandre Bestemmelser i Loven. Jeg tror derfor, at en saadan Ordning, vilde være heldigere, men jeg har ikke villet indlade mig paa at søge at stille Ændringsforslag i den Retning, da jeg anser det for haabløst, og desuden vil jeg sige, at det laa over mine Kræfter at udarbejde en helt ny Fiskerilov.

Jeg skal nu gaa over til de Ændrings-

forslag, jeg har stillet, og vil da særlig dvæle ved Bestemmelserne om Aalegaardsfiskeriet, som jo næsten er det vanskeligste Punkt i hele Loven. Jeg vil da gjerne have Lov til at forudskikke nogle Bemærkninger med Hensyn til Aalen. Efter hvad jeg har set og læst om Aalen, er Forholdet jo det, at Yngelen, som trækker ind i vore Farvande ude fra Ynglestederne, vandrer op i de mindre salte Vande og særlig i Østersøen og i de store Indvande der. Der lever og udvikler Aalen sig, indtil den naar den fulde Udvikling, naar til at blive det, som man kalder „Blankaal“, som findes her om Efteraaret. Naar Aalen har naaet dette Udviklingstrin, vaagner Driften i den; den vandrer udad og søger op gennem vore Bælter og Sunde for at naa ud mod det store Vand, ud til sine Ynglepladser. I saa Henseende har jo vort Land en overordentlig heldig Beliggenhed, idet vore Bælter og Sunde ere den eneste Udgang fra det store Vandbassin, Østersøen, med mindre Aalen muligvis skulde have opdaget Kieler-Kanalen og nogle skulde gaa derigennem. Men ellers er den i det hele og store henvist til at gaa gennem vore Bælter og Sunde. Naar Aalen er paa denne Vandring, vandrer den ud paa Dybet, og den Del, der kommer ind til vore Kyster og fanges der, er kun Flokke, som sprænges ud af den store Masse og kastes ind enten af Strømforhold, for stærk Vind eller andre ukendte Aarsager. Naar den saaledes er kastet ind til vore Kyster, søger den ud igen paa Dybet, og det er paa denne Vej, Fangsten da finder Sted. Man vil efter dette forstaa, at hvad det gælder om ved Aalefangsten, er ikke at frede om de Aal, der komme ind til vore Kyster, det gælder ikke om at opbevare en lille Reserve af dem eller at skabe Fredningsbestemmelser, men det gælder om i saa stor Udstrækning som muligt at tage af den Rigdomskilde, som denne Aalevandring langs vore Kyster er for vort Land. Men nu er det klart, at jo færre Redskaber man udsætter langs med Kysterne, desto mindre Udsigt har man til at faa en væsentlig Part af de Aal, der kastes ind mod vore Kyster. Lader man store Strækninger af Kysten være ubesatte, og Aalen kastes ind til Kysten, vandrer den ud igen uden at støde paa Redskaber og gaar sin Vej uden at komme nogen til gode, hvilket er et Tab for vort Land. Derfor gælder det om at have Kysterne saa tæt besatte med Redskaber som muligt, og i Henhold her til har jeg altsaa stillet en Række Ændringsforslag.